

РЕШЕНИЕ

№ 431

гр. София, 21.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 09.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **508** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на П. Г. Г. адрес: [населено място], [улица] срещу Уведомително писмо с изх. № 02-160-6500/9977 от 02.10.2011 г. на Изпълнителния Директор Държавен Фонд „Земеделие“ за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по схемите и мерките за директно плащане.

С оспорения акт по подадено от жалбоподателя заявление за плащания на площ с УИН 16/120610/83229 за финансово подпомагане по схеми и мерки за директни плащания на площ от Европейският фонд за гарантиране в земеделието, Европейският земеделски фонд за развитие на земеделски райони и национален бюджет на РБ за кампания 2010 г., е одобрена сума за получаване 0,00 лева и са наложени санкции и редукции в размер на 4750,25 лева в резултат на наддекларирани площи, както и санкции за бъдещ период – 4750,25 лева.

В жалбата е посочено, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Твърди се, че не са изяснени всички обстоятелства, касаещи спора, защото ортофотокартите към момента на подаването на заявлението през 2010 г. са били същите, както и през 2006 г., когато за първи път за парцела е поискано подпомагане и когато същият е преценен като допустим. Инвокирани са доводи, че проверка на място не е извършвана, а Г. като регистриран земеделски производител не била запозната с обстоятелството, че през 2010 г. са създадени нови ортофотокарти. Според жалбоподателя заявлението за подпомагане за 2010 г. е подадено през май, т.е. преди изготвяне на картите и не е

имало възможност да бъде съобразено с тях. Посочено е, че площите отговарят напълно на определените в чл. 16 от Наредба № 5 от 10.03.2010 г. критерии за пасище, поради което попадат в т.нар. допустим слой за подпомагане.

По време на проведените по делото открити заседания, оспорващата не се явява. Упълномощеният от нея адвокат Ц. поддържа жалбата.

Ответникът в лицето на Изпълнителния Директор на ДФ „Земеделие“, чрез юрисконсулт М., оспорва жалбата. Излага доводи, че жалбата е недопустима, а в случай, че съдът я прецени като подлежаща на разглеждане, сочи, че е неоснователна, защото административният орган правилно е приложил закона. В дадения от съда срок са постъпили допълнителни съображения в писмен вид.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че П. Г. е подала заявление за плащания на площ с УИН 16/120610/83229 за финансово подпомагане по схеми и мерки за директни плащания на площ от Европейския фонд за гарантиране в земеделието, Европейският земеделски фонд за развитие на земеделски райони и национален бюджет на РБ за кампания 2010 г. В представената към заявлението таблица е описан имота, за който се иска подпомагане – пасище, находящ се в землището на [населено място] с обща площ от 22,08 хектара. Към заявлението е приложено разрешително за паша, приложение по образец и декларация със списък на притежаваните животни.

През 2011 г. са извършени кръстосани проверки на наличните ортофотокарти чрез автоматизирани компютърни средства, при които е установено, че заявените от кандидата площи не попадат в допустимия слой за подпомагане.

Съобразявайки събраните в хода на административното производство доказателства, административният орган е издал оспорения акт.

Уведомителното писмо е издадено и изпратено на жалбоподателя в рамките на процедурата, уредена в глава IV от ЗПЗП, регламентираща изрично в чл. 43, ал. 3 и 4 от ЗПЗП правомощие на Разплащателната агенция да намалява размера на плащането или да отказва плащане по Схемата за единно плащане на площ в посочените, изчерпателно изброени случаи. Уредба в тази насока съдържа Регламент (ЕО) № 796/2004 г. на Комисията от 21.04.2004 година относно определяне на подробни правила за прилагане на интегрираната система за управление и контрол, кръстосано спазване и модулация. В текста на регламента - глава IV, чл. 18 е предвидено опростяване на процедурите и изпращане на всички съобщения до земеделските стопани и предаването им по електронен път, което не ги лишава от възможността да ги оспорят по съответния ред, съобразно законодателството на съответната страна - членка на ЕС.

Уведомителното писмо за извършено плащане има две части. С първата си част административният орган е осъществил уведомяване на Г., че в резултат на подадено от нея общо заявление за плащания на площ с УИН 16/120610/83229 за финансово подпомагане по схемите и мерките за директни плащания за кампания 2010 г., е одобрена обща сума в размер на 0 лева. Общата сума за получаване е изчислена след извършени административни проверки на данните в подаденото заявление, извършени чрез Интегрираната система за администриране и контрол /ИСАК/, а самите изчисления са на база установена /одобрена/ площ, получена след евентуално

налагане на санкции за наддеклариране, умножена по сумата за хектар за конкретната схема или мярка и след начисляване на редукции за закъсняло подаване и/или промяна на заявлението и за неспазване на условията за поддържане на земята в добро земеделско и екологично състояние, с уточнението, че в приложената към писмото таблица е представен начина на формиране на общата сума на финансовото подпомагане. Практически заявителят е уведомен за това, че не му е определена сума за подпомагане. По последиците си тази част има характер на отказ от изплащане на сумата. Втората част на уведомителното писмо се отнася до определен от административният орган общ размер на санкциите и редукциите към заявлението на Г. – 4750,25 лева, наложени след осъществени административни проверки, по причина на наддекларирани площи /т.е. недопустими за подпомагане/. В таблицата за формиране на общата сума на финансовото подпомагане на бенефициента е отразена заявена площ по СЕПП /схема за единно плащане на площ/ - 22,08 ха, заявена площ от 22,08 ха по НР /необлагодетелствани райони/ 1 и неodobrena площ по двете схеми – 22,08 ха. Предвидено е налагане на санкциите за бъдещ период в общ размер са 4750,25 лева.

Воден от принципите на служебното начало и търсенето на обективната истина, съдът е допуснал изслушване на съдебно-техническа експертиза, чиито заключения /основно и допълнително/ са приети като доказателство по делото.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният административен акт е съобщен на П. Г., чрез изпращането му по пощата, като видно от приложеното към преписката известие за доставяне, то е получено лично от нея на 08.11.2011 г. Първоначално, на основание чл. 81 от АПК, е подадена жалба на 17.11.2011 г. /вх. № 94-10159/ до Министъра на земеделието и храните, в качеството му на по-горестоящ орган. Същият не се е произнесъл в срока по чл. 97, ал. 1 от АПК, поради което Г. е оспорила акта по съдебен ред, подавайки на жалба, получила в деловодството на ДФ „Земеделие” вх. № 02-160-6500 от 20.12.2011 г. От поставеното клеймо върху лицевата страна на приложения по преписката пощенски плик се установява, че действията по подаване на жалбата са предприети на 13.02.2011 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 3, във връзка с ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че П. Г. няма право да получи определена сума като субсидия за обработката на земеделски земи.

Съгласно чл. 41, ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители /ЗПЗП/, редът за подпомагане по Схемата за единно плащане на площ е чрез подаване на заявление за съответната година до Областните разплащателни агенции на ДФ „Земеделие”. Условията за подаване на Общо заявление за единно плащане на площ са уредени в Наредба 5 от 27.02.2009 г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми и мерки за директни плащания. При подпомагане по схемата за единно плащане на площ не се подписва договор между фонда и земеделския стопанин, а на

базата на подаденото заявление за подпомагане се извършват проверки на земеделските площи и при условията на чл. 43 от ЗПЗП, разплащателната агенция извършва плащане или отказва плащане при установени нарушения в подаденото заявление. В ал. 3 и ал. 4 от тази норма са посочени предпоставките, при които може да бъде отказано плащането на субсидия или да бъде намален размера ѝ.

За да се изяснят някои от спорните обстоятелства следва да се разгледа допълнителното заключение на допусната СТЕ. Съдът не кредитира основното заключение, защото същото е направено само на базата на материалите, използвани от административния орган при издаването на акта. За изготви допълнителното заключение, вещото лице е посетило парцела на място за да може да придобие непосредствени впечатления за него и да направи обективни изводи, относно въпросът дали същият изобщо отговаря на критериите за пасище и дали е допустим за подпомагане. Експертът е проверил коректно наличните документи, обходил е имота и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви изводи. Отговорите са изчерпателни и кореспондират със събраните доказателства. Допълнителното заключение следва да бъде кредитирано като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства. Вещото лице посочва, че процесният парцел се намира северно от кв. С. на К., има югоизточно изложение и е разположен на надморска височина между около 1275 м до 1845 м и съответно е с денивелация от около 570 м. На базата на извършения на 12 май 2012 г. оглед и измервания на място експертът е установил, че 11,2 ха или 51 % от процесния терен отговарят на критериите от Наредба № 5 от 10 март 2010 г. за постоянни пасища и за допустимост за подпомагане. Останалата площ от 10,88 ха от очертаното БЗС № 36498-402-20 не отговаря на изискванията на чл. 16 от Наредба № 5 от 10 март 2010 г. - заета е с повече от допустимите на брой храсти (предимно хвойна) на хектар, както и със скални участъци, ерозирани и оголени терени.

По време на проведеното по делото открито заседание вещото лице разви заключението си, посочвайки, че при ортофотокартите цялата площ на парцела е извадена от допустимия слой за подпомагане. Операторът, който е разчел картата е преценил, че целия парцел е недопустим. При извършения на място експертът е установил, че около 49 % от площта е допустима за подпомагане. Останалата част от 51-52 % е недопустима, тя е заета от хвойна, скални участъци и оголени терени. Според него, че от 2010 г. до момента няма разлика в състоянието на терена. При посещението му имало малки следи от почистване на участъци, които са отчетени в заключението. Въпреки че огледът е направен две години след снимането на терена, състоянието му е сравнимо със състоянието му през 2010 г. По преценка на вещото лице, от огледа може да се направи извод, че половината от целия парцел е годен за паша и за косене.

Между писменото заключение и устните изявления на експерта има разлика, която според съда се дължи на близките стойности в числовото изражение на процентите. В писменото заключение тези стойности са обвързани със съответното метрично изражение на площите, на които те съответстват, затова именно те следва да бъдат приети за коректни.

По силата на чл. 138, § 2, във връзка с § 1 от Регламент 1973/2004 на Комисията, когато в резултат от административните проверки или на проверка на място се установи, че разликата между декларираните площи, и тези, които са били установени на място, по смисъла на точка 22 от член 2 от Регламент (ЕО) № 796/2004, е повече от

повече от 30 % от действително установената площ, за въпросната година няма да се отпуска никакво плащане.

Визираните норми от вторичното право на ЕС са транспонирани в българското законодателство в ЗПЗП и Наредба № 11 от 3.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. Според чл. 12, т. 1 от посочения подзаконов нормативен акт, изплащането на финансовата помощ може да се намали или откаже, когато се установи, че земеделският стопанин е заявил по-големи площи в сравнение с реално ползваните от него.

В разглеждания казус, от заключението на СТЕ се установява, че допустимата за подпомагане площ е 11,2 ха или 51 %, т.е. недопустимата е по-малко от 50 %. В тази връзка следва да се приеме за приложим чл. 138, § 2, във връзка с § 1 от Регламент 1973/2004 на Комисията, а не § 3 от същата норма, както е приел административният орган. Според тази разпоредба, ако разликата е повече от 50 %, земеделският производител следва отново да бъде изключен от възможността да получава помощта, до определен размер, който съответства на разликата между декларираните площи и действително установените площи. Тази сума следва да бъде удържана от плащанията, които земеделският производител има право да получава по силата на заявленията, които подава, за период от три календарни години, след календарната година, в която е било открито несъответствието.

Основаната разлика между двете норми е, че в първия случай земеделският производител ще бъде лишен от подпомагане само за съответната година, докато при втория случай, ще му се наложат и санкции в следващите три години.

Съобразявайки събраните доказателства и предвид на горните разсъждения, съдът намира, че в случая оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но при частично несъответствие с материално-правните разпоредби, поради което следва да бъде оставен в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

И двете страни са поискали разноси, каквито с оглед изхода на спора следва да им се присъдят, съразмерно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 и пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на П. Г. Г. адрес: [населено място], [улица] Уведомително писмо с изх. № 02-160-6500/9977 от 02.10.2011 г. на Изпълнителния Директор на Държавен Фонд „Земеделие“ за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по схемите и мерките за директно плащане, в частта, в която на жалбоподателката са наложени санкции за бъдещ период в размер общо на 4750,25 лева.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. Г. Г. адрес: [населено място], [улица] Уведомително писмо с изх. № 02-160-6500/9977 от 02.10.2011 г. на Изпълнителния Директор на Държавен Фонд „Земеделие“ за извършена оторизация и изплатено финансово подпомагане по схемите и мерките за директно плащане, в частта, в която на жалбоподателката е отказана субсидия за финансово подпомагане по схемите и

мерките за директни плащания за кампания 2010 г. по заявление с УИН 16/120610/83229, в размер общо на 4750,25 лева.

ОСЪЖДА Държавен Фонд „Земеделие” да заплати в полза на П. Г. Г. адрес: [населено място], [улица] ЕГН [ЕГН], сумата от 345 лева /триста четиридесет и пет/ лева, представляваща направени по делото разноси, от които 150 лева заплатено адвокатско възнаграждение, 530 лева внесен депозит за възнаграждението на вещото лице, дало заключение по СТЕ и 10 лева платена Държавна такса за разглеждане на делото, съразмерно на уважената част от жалбата.

ОСЪЖДА П. Г. Г. адрес: [населено място], [улица] ЕГН [ЕГН] да заплати на Държавен Фонд „Земеделие”, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 425,02 лева /четиристотин и двадесет и пет лева и 2 ст./лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от жалбата.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Р. Б..